

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **F. B. a spol.** vedenej **pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1 ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 prerokoval na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2010 v Bratislave dovolanie, ktoré podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2009, sp. zn. 2 To 99/2008 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. **sa** dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 26. júna 2008, sp. zn. 4T 121/2006, boli obvinení F. B. a Ľ. F. uznaní za vinných z trestného činu podielníctva podľa § 251 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v znení zák. č. 485/2001 Z.z. na skutkovom základe, že

M. T. uzatvoril v B., dňa 3. decembra 2001 s bývalým Štátnym fondom cestného hospodárstva komisionársku zmluvu, v ktorej sa zaviazal, že vo vlastnom mene zariadi pre komitenta predaj nálepiek preukazujúcich zaplatenie poplatkov za používanie diaľnic a ciest pre motorové vozidlá na rok 2002 a následne v dňoch 10. decembra, 17. decembra a 19. decembra 2001 prevzal diaľničné nálepky v celkovej hodnote 65 000 000 Sk, pričom T. už v čase uzatvárania zmluvy konal v úmysle vôbec neplniť zmluvne dohodnuté podmienky, nakoľko nemal zmluvne dohodnutých žiadnych odberateľov a časť prevzatých diaľničných nálepiek ponechal u F. B., ktorý časť diaľničných nálepiek najmenej v počte 7 388 kusov v hodnote 7 286 000 Sk, dal Ľ. F., ktorí ich následne predávali prostredníctvom ďalších osôb na území Nítry a Banskej Bystrice za nižšiu ako nominálnu hodnotu, pričom M. T. sa o predaj

diaľničných nálepiek nezaujímal, nakoľko už v januári 2002 odišiel na územie Českej republiky, pričom svojim konaním spôsobil nástupníckej organizácii Štátneho fondu cestného hospodárstva, a to Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky škodu vo výške 65 miliónov Sk.

Za tento trestný čin bol obvineným F. B. a Ľ. F. podľa § 251 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov u každého z nich, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. bol výkon uloženého trestu obom obvineným podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov.

Obvinení Ing J. B. a V. K. boli uvedeným rozsudkom podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby krajského prokurátora Bratislava z 5. decembra 2006, č. 2Kv 38/02, pre skutok právne kvalifikovaný ako pomoc k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

M. T. uzatvoril v B., dňa 3. decembra 2001 s bývalým Štátnym fondom cestného hospodárstva komisionársku zmluvu, v ktorej sa zaviazal, že vo vlastnom mene zariadi pre komitenta predaj nálepiek preukazujúcich zaplatenie poplatkov za používanie diaľnic a ciest pre motorové vozidlá na rok 2002 a následne v dňoch 10., 17. a 19. decembra 2001 prevzal diaľničné nálepky v celkovej hodnote 65 000 000 Sk, pričom k uzatvoreniu zmluvy mu napomohli zamestnanci štátneho fondu cestného hospodárstva Ing. J. B. a V. K. a to tak, že Ing. B. ako zodpovedná osoba, ktorej bola pridelená na vybavenie žiadosť M. T., uviedol pred komisiou zriadenou na posudzovanie žiadosti o uzatvorenie komisionárskych zmlúv na predaj diaľničných nálepiek, že T. spĺňa požadované kritériá, vrátane osobného pohovoru s ním, pričom vedel, že to tak nie je a že sa s ním osobne vôbec nestretol a V. K. vydala T. neodôvodnene a opakovane v krátkom časovom období diaľničné nálepky v oveľa väčšom množstve než bolo dohodnuté na zasadaní komisie, pričom mala vedomosť aj o tom, že nikdy nepredložil žiadny osobitný zoznam distribučných miest a miest predaja, pričom T. už v čase uzatvárania zmluvy konal v úmysle vôbec neplniť zmluvne dohodnuté podmienky, nakoľko nemal zmluvne dohodnutých žiadnych odberateľov a prevzaté diaľničné nálepky odovzdal ihneď F. B. a Ľ. F., ktorí ich následne predávali prostredníctvom ďalších osôb najmä na území Nitra za nižšiu ako nominálnu hodnotu a M. T. sa ani o predaj diaľničných nálepiek nezaujímal, nakoľko už v januári 2002 odišiel na územie Českej republiky, pričom svojim

konaním spôsobil nástupnícej organizácii Štátneho fondu cestného hospodárstva, a to Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky škodu vo výške 65 miliónov Sk, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchali obvinení.

Tým istým rozsudkom okresného súdu bol obvinený Ľ. F. podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby krajského prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

aj napriek tomu, že nebol držiteľom platného zbrojného preukazu prechovával v mieste svojho trvalého bydliska v N., samočinnú automatickú útočnú pušku Sa vz. 58 kaliber 7,62 x 39 mm, výrobného čísla X. s dvoma kusmi zásobníkov s kapacitou 30 kusov nábojov, pištoľ českej výroby CZ mod. 83, kaliber 7,65 mm Br, výrobného čísla X. s podomácky predĺženou hlavňou so zásobníkom, ktorý obsahoval 11 ks nábojov 7,65 mm Br, 69 kusov nábojov kaliber 7,62x39 mm a podomácky vyrobený tlmič hluku výstrelu použiteľný na pištoľ českej výroby zn. CZ, ktoré boli nájdené 14. marca 2002 počas vykonávania domovej prehliadky, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obvinený.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obvinení F. B. a Ľ. F. prostredníctvom svojho obhajcu do viny i trestu a tiež krajský prokurátor v neprospech všetkých štyroch obvinených. Prokurátor namietal, že konanie obvinených F. B. a Ľ. F. vo vzťahu k hlavnému páchatel'ovi malo byť kvalifikované ako pomoc k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.

Konanie obvinených Ing. J. B. a V. K. naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. a konanie Ľ. F. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Krajský súd v Bratislave na verejnom zasadnutí 29. januára 2009 na podklade podaných odvolaní rozsudkom, sp. zn. 2To 99/2008, podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obvineným F. B., Ľ. F., Ing. J. B. a V. K. ohľadne skutku právne posúdeného u obvinených F. B. a Ľ. F. ako trestný čin podielníctva

podľa § 251 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a u obvinených Ing. J. B. a V. K. ako pomoc k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. zák.) a postupujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol a obvinených F. B., Ľ. F., Ing. J. B. a V. K. podľa § 285 písm. b/ Tr. por.(z dôvodu, že skutok nie je trestným činom) oslobodil spod obžaloby Krajskej prokuratúry Bratislava, sp. zn. 2Kv 38/02, z 5. októbra 2006 pre skutok právne posúdený u obvinených F. B. a Ľ. F. ako trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a obvinených Ing. J. B. a V. K. ako pomoc k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

obv. M. T., po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obv. F. B. a Ľ. F., uzatvoril v B. dňa 3. decembra 2001 s bývalým Štátnym fondom cestného hospodárstva komisionársku zmluvu, v ktorej sa zaviazal, že vo vlastnom mene zariadi pre komitenta predaj nálepiek preukazujúcich zaplatenie poplatkov za používanie diaľnic a ciest pre motorové vozidlá na rok 2002 a následne v dňoch 10. decembra, 17. decembra a 19. decembra 2001 prevzal diaľničné nálepky Štátneho fondu cestného hospodárstva obv. Ing. J. B. a V. K. a to tak, že obv. Ing. J. B. ako zodpovedná osoba, ktorej bola pridelená na vybavenie žiadosť obv. M. T., uviedol pred komisiou zriadenou na posudzovanie žiadostí o uzatvorenie komisionárskych zmlúv na predaj diaľničných nálepiek, že obv. M. T. spĺňa požadované kritéria vrátane vykonaného osobného pohovoru s ním, pričom vedel, že to tak nie je a že sa s ním osobne vôbec nestretol a obv. V. K. vydala obv. M. T. neodôvodnene a opakovane v krátkom časovom období diaľničné nálepky v oveľa väčšom množstve než bolo dohodnuté na zasadaní komisie, pričom mala vedomosť aj o tom, že nikdy nepredložil žiadny osobitný zoznam distribučných miest a miest predaja, pričom obv. M. T. už v čase uzatvárania zmluvy konal v úmysle vôbec neplniť zmluvne dohodnuté podmienky, nakoľko nemal v zmluve dohodnutých žiadnych odberateľov a prevzaté diaľničné nálepky odovzdal ihneď obv. F. B. a obv. Ľ. F., ktorí ich následne predávali prostredníctvom ďalších osôb najmä na území mesta Nitra za nižšiu ako nominálnu hodnotu a obv. M. T. sa ani o predaj diaľničných nálepiek nezaujímal, nakoľko už v januári 2002 odišiel na územie Českej republiky, pričom týmto svojim konaním spôsobili nástupníckej organizácii Štátneho fondu cestného hospodárstva a to Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky škodu vo výške 65 000 000 Sk.

Tým istým rozsudkom krajský súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie krajskej prokuratúry proti rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k obv. Ľ. F. pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v zmysle § 183 ods. 1 písm. b/ alinea 3/ Tr. por. dňom 21. januára 2009, kedy vo veci rozhodol krajský súd.

Odpis rozsudku Krajského súdu v Bratislave bol obvinenému F. B. doručený dňa 20. marca 2009, obvineným Ľ. F. a Ing. J. B. dňa 18. marca 2009 a obvinenej V. K. dňa 23. marca 2009, krajskej prokuratúre bol doručený 17. februára 2009.

Okresný súd Bratislava II dňa 24. mája 2010 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky v neprospech obvinených proti rozsudku Krajského v Bratislave, sp. zn. 2To 99/2008. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 14. mája 2009 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pretože rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku (bod 1/ obžaloby).

V písomných dôvodoch dovolania uviedol, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 4 Tr. zák, § 251 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. zák.) v prospech obvinených F. B., Ľ. F., Ing. J. B. a V. K., pričom citoval jednotlivé ustanovenia Trestného zákona.

Vo vzťahu k obvineným F. B. a Ľ. F. vytýkal krajskému súdu, že nesprávne posúdil subjektívnu stránku konania oboch obvinených.. V tejto súvislosti uviedol, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí z 26. júna 2008 upravil skutok v bode 1/ obžaloby a dospel k záveru, že obaja obvinení svojím konaním naplnili znaky skutkovej podstaty trestného činu podielníctva podľa § 251 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., pretože na seba alebo iného previedli vec, ktorá bola získaná trestným činom spáchaným inou osobou, odsúdeným M. T. a získali takým činom prospech veľkého rozsahu, najmenej vo výške 7 286 000 Sk (241 850,89 €). Vo svojom rozhodnutí súd prvého stupňa vychádzal z toho, že obvinení B. a F. mali u seba diaľničné nálepky, pričom ani jeden z nich nemal na ich držbu a predaj oprávnenie.

Pri domovej prehliadke u F. sa našli diaľničné nálepky v celkovej hodnote 7 286 000 Sk, ktoré mal dostať od B., ktorý s nimi disponoval po odchode T. do Čiech. Tieto nálepky mali byť zábezpekou za pôžičku peňazí vo výške 1 000 000 Sk. Tvrdenie B., že si požičal peniaze od F., za čo mu dal nálepky v hodnote cca 10 000 000 Sk do zálohy svedčí aj podľa súdu prvého stupňa o tom, že B. si v konečnom dôsledku privlastnil tieto diaľničné nálepky, nakladal s nimi ako vlastnými. Mal k dispozícii pečiatku T. na predaj nálepiek (zaistená u neho pri domovej prehliadke) a najmenej 7 388 ks nálepiek dal F.. Záznamy telefonických hovorov preukazujú, že B. a F. mali diaľničné nálepky k dispozícii a s týmito nakladali, prevádzali ich na ďalšie osoby, pričom mali vedomosť, že T. je mimo územia Slovenska a že mu je predaj zakázaný, čo bolo na čerpacích stanicach oznámené a tiež zaznamenané telefonické hovory naznačujú, že B. a F. mali o týchto skutočnostiach vedomosť. Takto zistený skutkový stav vyplynul z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa, možno ho považovať za nesporný, pričom ani krajský súd nemal voči skutkovým zisteniam námietky.

Krajský súd svoj záver, že vo veci nejde o trestný čin podielníctva podľa § 251 Tr. zák. odôvodnil tým, že uvedený trestný čin je úmyselným trestným činom, pričom nebolo preukázané, že obvinení B. a F. mali čo i len nepriamu vedomosť o tom, že diaľničné nálepky, ktoré im dal odsúdený M. T. ako zálohu za požičané peniaze, pochádzajú z trestnej činnosti.

Ďalej poukázal, že záver o tom, či tu je alebo nie je zavinenie v zmysle Trestného zákona a v akej forme, je záverom právnym, čo vyplýva z ustálenej judikatúry. Rozsudok krajského súdu, ktorým obvinených B. a F. oslobodil spod obžaloby, je založený na nesprávnom právnom posúdení subjektívnej stránky konania obvinených, pretože konanie, ktorého sa obaja obvinení dopustili a ktoré bolo ustálené prvostupňovým súdom, napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podielníctva podľa § 251 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., pričom z hľadiska subjektívnej stránky obaja konali v priamom úmysle v zmysle § 4 písm. a/ Tr. zák. Výškou prospechu by tu mala byť hodnota diaľničných nálepiek, zaistených u obvineného L. F.. Ďalej výtýkal krajskému súdu, že sa vôbec nezaoberal možnosťou, či obvinení svojím konaním nenaplnili znaky trestného činu podielníctva podľa § 251a Tr. zák. v jeho nedbanlivostnej forme, pretože hodnota zaistených vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti prevyšovala väčšiu škodu.

Vo vzťahu k obvineným Ing. J. B. a V. K. v dovolaní poukazoval, že z rozsudku krajského súdu vôbec nevyplýva na podklade čoho zrušil napadnutý rozsudok, pretože títo obvinení odvolanie nepodali a sám podal odvolanie v ich neprospech, pričom odvolací súd rozhodol v ich prospech.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že nezistil v prípade týchto obvinených porušenie konkrétnej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, avšak sa vôbec nezaoberal tým, či takáto konkrétna povinnosť môže vyplývať aj zo zákonníka práce. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie veľkého senátu trestného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 15 Tdo 1316/2006, z 22. marca 2007, ktorý sa podrobne zaoberal touto problematikou. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že zákonný znak trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku obsiahnutý v § 255 ods. 1 Tr. zák., spočívajúci v tom, že páchatel „poruší podľa zákona mu uloženú povinnosť opatrovať cudzí majetok“, možno naplniť aj porušením povinností obsiahnutých v ustanoveniach § 73 ods. 1 písm. d/ a § 74 písm. g/ zák. č. 65/1965 Zb. – Zákonník práce.

V posudzovanej veci by trestná činnosť hlavného páchatel'a M. T. nebola možná bez toho, aby zamestnanci bývalého Štátneho fondu cestného hospodárstva Slovenskej republiky neporušili svoje povinnosti vyplývajúce jednak z vtedy platného a účinného zákonníka práce ako aj z interných predpisov, ktoré boli vydané ich zamestnávateľom. Konanie obvinených Ing. J. B. a V. K. podľa neho napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., preto krajský súd ich konanie nesprávne právne posúdil ako beztrestné. V tejto súvislosti poukázal na vykonané dôkazy.

V petite svojho dovolania navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2009, sp. zn. 2To 99/2008 a predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. z 26. júna 2008, sp. zn. 4T 121/2006, bol porušený zákon v ustanoveniach § 4 a § 5 Tr. zák., § 251 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v prospech obvinených F. B., L. F., Ing. J. B. a V. K. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por., napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu z 26. júna 2008 navrhol zrušiť a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. navrhol prikázať Okresnému súdu Bratislava II, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám s upozornením, že sa môžu k dovolaniu generálneho prokurátora vyjadriť v lehote, ktorú im určil. Možnosť vyjadriť sa k dovolaniu využili všetci štyria obvinení a vyjadrili sa prostredníctvom zvlolených obhajcov.

Obhajca obvinených F. B., L. F. a V. K. vo svojom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, ktorým oslobodil obžalovaných spod obžaloby. Svoje rozhodnutie krajský súd riadne zdôvodnil, podrobne sa zaoberal skutkovým stavom i vykonanými dôkazmi. V priebehu celého dokazovania nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by obvinených usvedčoval z trestnej činnosti. Navrhol preto dovolanie generálneho prokurátora odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Obhajca obvineného Ing. J. B. v písomnom vyjadrení taktiež navrhol dovolanie generálneho prokurátora odmietnuť, pretože neboli splnené zákonné podmienky dovolania. Právny názor prokurátora je absolútne nesprávny a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo je zrejmé, že nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určený k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por. prípadne aj § 374 ods. 3 Tr. por. Tento mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať iba odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Uvedený dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou právneho posúdenia skutku ako posúdenia hmotnoprávneho je aplikácia hmotného práva v danom prípade aplikácia Trestného zákona na skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvého a druhého stupňa. Predmetom právneho posúdenia je teda skutok tak, ako ho zistili sudy a nie ako sa ho domáha generálny prokurátor vo svojom dovolaní.

V posudzovanej veci generálnym prokurátorom uplatňovaný dovolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení subjektívnej stránky konania obvinených. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že záver o forme zavinenia (§ 4 a § 5 Tr. zák.) je síce záverom právnym, vychádza však zo skutkových zistení súdu, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania. Generálny prokurátor fakticky namieta hodnotenie vykonaných dôkazov, pričom poukazuje na subjektívnu stránku trestného činu. Subjektívna stránka pritom nepredstavuje nič iné, ako vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu. Tento vnútorný vzťah však nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované t.j. ako sa navonok prejavil v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. S poukazom na jednotlivé dôkazy sa generálny prokurátor fakticky snaží dosiahnuť iné hodnotenie dôkazov oproti tomu, ako ich hodnotili sudy oboch stupňov a tým dosiahnuť aj zmeny v skutkových zisteniach. Fakticky sa snaží presadiť svoju vlastnú verziu skutkového stavu. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie generálneho prokurátora sa neopiera o právne námietky, ale je výlučne založené na skutkových výhradách, pričom v konečnom dôsledku smeruje ku zmene prípadne k doplneniu skutkových zistení tak, aby tieto zodpovedali znakom žalovaných trestných činov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietky generálneho prokurátora sú mimo ním deklarovaného zákonného dovolacieho dôvodu, a preto najvyšší súd nemohol na ne prihliadať.

V posudzovanej veci teda neboli splnené podmienky dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky bez preskúmania veci dovolanie generálneho prokurátora podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 28. októbra 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová